

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

“Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...”

(Μιά περιπέτειά του με τόν πασίγνωστο μυθιστοριογράφο ΒΙΛΛΥ.)

Από τὰ νέα φιλολογικά Απομνημονεύματα τοῦ διασήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου κ. Φρανσί Καρκό, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τελευταία με τὸν τίτλο «Ἡ Μονμάρτη τῶν εἰκοσὶ μου χρόνων...», παραλαμβάνουμε τὸ παρακάτω κεφάλαιο, ἀναφερόμενο σ' ἕνα χαριτωμένο περιστατικὸ τοῦ συγγραφέως με τὸν πασίγνωστο λογογράφου Βιλλύ:

ΜΙΑ μέρα, — τὴν ἐποχὴ ἀκόμη πού ἤμουν ἕνας ἄσπιμος μποῦμ τῆς Μονμάρτης, — ἔλαθα μιά πρόσκλησι ἀπὸ τὸν Βιλλύ, τὸν ὁποῖον εἶχα συναντήσῃ μιά μονάχα φορά, ὡς τότε, σ' ἕνα χασισοποτεῖο τῆς ὁδοῦ Πῶλ Φεβάλ. Πῆγα στὸ ραντεβού, περιέργως νὰ μάθω τί με ἤθελε ἀρὰ γε ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῶν ἐλαφρῶν μυθιστορημάτων. Ὁ συγγραφεὺς μ' ἐδέχθη στὸ δωμάτιο ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Συφρέν. Ἀπεριγραπτὴ ἀκαταστασία θασίλευε στὴ μικρὴ αὐτὴ κάμαρα, πού ἔβλεπε σὲ μιά αὐλὴ. Σὲ μιά ἐταξέρα, στὸν τοῖχο, εἶδα πολλὰ ζευγάρια παπούτσια, τοποθετημένα στὴν σειρὰ. Περιμένα νὰ δῶ τὸν μυθιστοριογράφο ἀνάμεσα σὲ βιβλία καὶ χειρόγραφα, μὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἀπ' αὐτά. Ὅπως δὲν ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα σεντουκι καμμιά τριανταριά φύλλα χαρτιοῦ, γραμμένα στὴν μηχανὴ καὶ μοῦ τὰ ἔδωσε.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, ὅτι θὰ χρειάζεσαι κ' ἐσὺ χρήματα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος... Ἔ, λοιπόν, πάρε αὐτὰ τὰ χειρόγραφα, διάβασέ τα καὶ συνέχισε τὸ μυθιστόρημα ἀπὸ κεῖ πού τὸ σταμάτησε ὁ ἄλλος... Ἄν θγῆ κάτι καλὸ, θὰ ἔχῃς δυὸ χιλιάδες φράγκα.

Ἐμείνα κατάπληκτος. Κατάλαβα ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο Ὁ Βιλλύ, ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος, μοῦ ἀνέθετε νὰ τοῦ γράψω ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖο θὰ ἔβγαίνε φυσικὰ με τὸ δικό του ὄνομα. Τὴν ἐργασία αὐτὴν τὴν εἶχε ἀναθέσει σὲ ἄλλον, μὰ τοῦ τὴν πῆρε πίσω, γιὰ λόγους πού δὲν τοὺς ἤξερα ἀκόμα.

Ἐντωμεταξύ, ὁ Βιλλύ με κύτταζε κατὰ μέρη, γελῶσε κ' ἔστριβε τὸ μουστάκι τοῦ. Μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι πρῶην ἀξιωματικοῦ τοῦ ἵππικου με πολιτικὴ περιβολὴ καὶ συγγρόνως, ἑνὸς ἀγαθοῦ τύπου, ὑπερβολικὰ κοινοῦ. Τὰ μάτια τοῦ ἦσαν στεφανωμένα ἀπὸ θαθεῖες ρυτίδες. Τὰ χέρια τοῦ ἔμοιαζαν γυναικεῖα με τὰ κάτασπρα, στρογγυλά δάχτυλά τους.

— Δυὸ χιλιάδες φράγκα! ἐπανελάβε ὁ Βιλλύ. Δὲν σοῦ τυχαίνου ἐυκαιρίες νὰ κερδίῃς κάθε μέρα ἕνα τέτοιο ποσόν...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔκανε μεταβολὴ, ἀνέβη μιά ντουλάπα με καθρέφτη, καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα μιά μαύρη μεταξωτὴ γραβῆτά. Τότε μονάχα ἐπρόσεξα ὅτι ἦταν ξεκάλτσωτος καὶ ὅτι φοροῦσε μιά ρόμπα με πράσινα καὶ μπλέ σχέδια.

— Με τὴν ἀδειά σου! συνέχισε, θγάζοντας τὴν ρόμπα τοῦ καὶ ἀρχίζοντας νὰ δένη τὴν γραβῆτά τοῦ ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη. Ἔστειλα στὸν διάβολο τὸν παλιάνθρωπο πού μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τελειώσῃ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ στὶς 15 τοῦ μηνῶς. Σήμερα ἔχουμε 20 καὶ μοῦ παρέδωσε μονάχα τριάντα χειρόγραφα, ὁ ἔλεινος. Αὐτὰ σοῦ τὰ λέω, γιὰ νὰ κάνῃς γρήγορα... Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἐσὺ θὰ θγάλῃς κάτι καλὸ;

— Ἐξαρτᾶται, ἐτραύλισα. Πρῶτη φορά στὴν ζωὴ μου ἀναλαμβάνω.

— Πεντακόσια φράγκα προκαταβολή! με διέκοψε ὁ Βιλλύ. Ἔλα τώρα, μὴν εἶσαι κακὸς γιὰ ἕνα παληὸ σὺ νὰ δὲ λφ ὁ!

Καὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν μυθιστορημάτων πού σημείωσαν καταπληκτικὴ κυκλοφορικὴ ἐπιτυχία, ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα πορτοφόλι ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πεντακοσίων φράγκων, καὶ μοῦ τὸ ἔβαλε στὸ χέρι...

Ἦμουν ἔτοιμος νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅτι δὲν ἐδεχόμουν τὴν πρότασί του, ἀλλ' ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο με κύτταζε, μ' ἔκανε νὰ γαμογελάσω. Διέκρινα στὸ πρόσωπό του τέτοια ἔκφρασι ἀγωνίας, ὡστε δὲν μπόρεσα παρὰ νὰ κουνήσω καταφατικὰ τὸ κεφάλι μου. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Βιλλύ ἦταν πολὺ συμπαθητικὸς με τὰ μεγάλα γαλιανὰ μάτια τοῦ, τὰ κόκκινα μάγουλά του, τὰ μακρὰ μουστάκια τοῦ.

— Ἐχω τὸν λόγο σου; με ρώτησε με ἀγωνία.

— Ναι, τὸν ἔχετε... ψιθύρισα.

Ὁ Βιλλύ με χτύπησε τότε φιλικὰ στοὺς ὤμους κ' ἐπεχείρησε νὰ μοῦ δώσῃ μερικὲς συμβουλές:

— Κύττα νὰ μὴ ξεδέψῃς τὰ λεπτὰ αὐτὰ μέσα σὲ μιά νύχτα... Σὰς ξέρω καλὰ ἐσὰς τοὺς νέους... Πρέπει, παιδί μου, νὰ κάνῃς οἰκονομία... Ἐκεῖνο, ὅμως, πού μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο, εἶνε νὰ μοῦ φέρῃς ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες πολλὰ χειρόγραφα. Ὁ ἐκδότης μου δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ ἄλλο...

* * *

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Βιλλύ, με κατεῖχαν ἀλληλοσυγκρουόμενα αἰσθήματα. Ἦμουν βέβαια χαρούμενος, ἐπειδὴ εἶχα στὴν τσέπη μου πεντακόσια φράγκα. Γιὰ πρῶτη φορά στὴν ζωὴ μου ἤμουν κάτοχος τέτοιου ποσοῦ. Συγχρόνως, ὅμως, ἐνοιωθα αἰσθημα λύπης γιὰ τὴν ἠθικὴ κατάπτωσι τοῦ Βιλλύ. Ντρεπόμουν γιὰ λογαριασμό του. Εἶχα ἀκούσει, βέβαια, καὶ ἀπὸ ἄλλους νὰ μοῦ λένε ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς δὲν ἔγραφε μόνος του ὅλα τὰ μυθιστορήματα πού ἐξεδίδοντο με τ' ὄνομά του. Ποτὲ ὅμως δὲν τὸ πίστεψα αὐτό. Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦταν δυνατὸν ἕνας λογοτέχνης νὰ καταφεύγῃ σὲ τέτοιες ἀναξιοπρέπειες. Ἀλλὰ βεβαιώθηκα ὀριστικὰ πειὰ ὅτι ὁ Βιλλύ ἦταν πράγματι ἕνας ἀναιδῆς ἐκμεταλλευτὴς τῆς φιλολογικῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, ὅπως μοῦ τὸν εἶχαν παραστήσει...

Ἐξ ἄλλου, μοῦ εἶχε κάνει ἐλεεινὴ ἐντύπωσι καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ Βιλλύ. Κανένα βιβλίον, κανένα ἔργο τέχνης, κανένα ταμπλό — δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα τίποτα πού νὰ μαρτυροῦσε τὴν παρουσία τοῦ ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων... Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ὁ Βιλλύ εἶχε καὶ ἄλλο διαμέρισμα, πολυτελέστατο ἐπιπλωμένο, καὶ ὅτι στὸ κρῦο δωμάτιο, στὸ ὁποῖο με ὑπεδέχθη, κατέφευγε μονάχα, ὅταν ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν δανειστῶν του!... Ἄν καὶ ἐκέρδιζε τεράστια ποσὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ, ἦταν τόσο σπάταλος, ὡστε ποτὲ στὴν ζωὴ τοῦ δὲν γνώρισε μιά οἰκονομικὴ ἀνεσι. Διαρκῶς ἦταν χρεωμένος, ἐκτεθειμένος στὶς προσβολὰς τῶν δανειστῶν του. Τὸ εὐτύχημα γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἦταν πού δὲν τὸν συγκινούσανε διόλου ἡ βρισιές!... Ἀντιμετώπιζε καὶ τὸν πιὸ ἀπαιτητικὸ δανειστὴ με χαμόγελο ἀδιαφορίας στὰ χεῖλη...

Ὅπως δὲν ἔφαγα μέσα σὲ μιά νύχτα, με τὴν τακτικὴ μου παρέα, τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ χρήματα πού μοῦ ἔδωσε ὁ Βιλλύ, σκέφθηκα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐργασία πού μοῦ ἀνέθεσαν. Με τὴν ἐυκαιρία αὐτὴν, πῆρα ἀπὸ μιά δανειστικὴ βιβλιοθήκη, μερικὰ μυθιστορήματα τοῦ Βιλλύ, γιὰ νὰ ἐξοικειωθῶ με τὸ «ῦφος» τοῦ συγγραφέως. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐπίασε τότε ἴλιγγος ἐμπρὸς στὴν ἀφόρητη, τὴν ἐκνευριστικὴ πεζότητα τῶν εἰκόνων καὶ τῶν νοημάτων τοῦ συγγραφέως. Αὐτὸς ἦταν, λοιπόν, ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος; Τί τοῦ εὔρισκαν λοιπὸν οἱ κριτικοὶ καὶ τὸν ἀνεγνώριζαν ὡς μεγάλου; Ἦταν βέβαια πνευματώδης, εὐχάριστος, διασκεδαστικὸς, ἀλλὰ τὰ μυθιστο-

ρήματά του δὲν μπορούσαν ν' ἀνθέξουν σὲ μιά σοβαρὰ κριτικὴ. Ἦσαν κατάλληλα νὰ συγκινήσουν μονάχα τὶς μιντινέτες, καὶ τίποτε περισσότερο... Καὶ νὰ πού ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ γράψω κ' ἐγὼ ἕνα δλόκληρο μυθιστόρημα στὸν τόνο αὐτόν!...

Ἀρχισα νὰ μετανῶ, ἐπειδὴ ἀνέλαβα με τόση προθυμία τὴν ὑποχρέωσι αὐτὴν. Σεβόμουν πολὺ τὴν ἀποστολὴ τοῦ συγγραφέως καὶ καταλάβαινα ὅτι θὰ μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐξευτελίω τὴν πέννα μου — τὴν παρθένο ἀκόμη πέννα μου γιὰτὶ τότε ἀρχίζα νὰ γράφω τὸ πρῶτο μου μυθιστόρημα — κατασκευάζοντας ἕνα βιβλίον κατὰ τὸ στυλ τοῦ Βιλλύ... Ἡ μόνη λύσις ἦταν νὰ ἐπιστρέψω στὸν μυθιστοριογράφο τὴν προκαταβολὴ πού μοῦ ἔδωσε καὶ νὰ προβάλλω μιά ὁποιαδήποτε δικαιολογία γιὰ ν' ἀκυρώσω τὴν συμφωνία μας... Ἀλλὰ πού θὰ εὔρισκα τὰ διακόσια φράγκα, πού εἶχα σπαταλήσει με ἐγκληματικὴ ἐπιπολαιότητα, μέσα σὲ μιά νύχτα;...

Πέρασαν ἔτσι τρεῖς μέρες ἀγωνίας...

Στὸ διάστημα αὐτό, εἶχα φάγει καὶ τὰ ὑπάλληλα χρήματα ἀπὸ τὴν προκαταβολὴ τοῦ Βιλλύ. Δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμὴ ἐλπίς σωτηρίας γιὰ μένα! Ὅχι μονάχα ἔπρεπε — τώρα ποὶ δὲν μπορούσα νὰ ἐπιστρέψω τὰ πεντακόσια φράγκα — νὰ γρά

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

Ὁ Φρανσί Καρκο.

ΗΡΩΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

μνα, έλεγέ ο Πατσουλής.

Καρδιοχτύπι και καύμος πειά μην πάθη τίποτε ο Πατσουλής και μη σπάση ή στάμνα.

— Μά ποῦ τό βρίσκεις τό νερό αυτό; του λέγανε οί άλλοι ά-ξιωματικοί. Ήμεις πίνουμε από τά θαρέλια, ένα άκάθαρο θερμόνερο.

— Ξέρω κ' έγώ, νά αυτός τό ξέρει! κ' έδειχνε τόν Πατσουλή, πού καμάρωνε και φύσκωνε σαν κούρκος.

— Βρέ ποῦ τό βρίσκεις, στρατιώτη, τό νερό αυτό ;

— Κάνω θουτιά στη λίμνη και παίρνω κρύο άπ' τόν πα- το! άπαντοῦσε.

Ποῦ νά πη τή μυστική πηγή, πού εΐχεν άνακαλύψει μέσα σ' ένα χαντάκι τών θουνών βαθύ, κρυμμένη άπό κληματοΐδες.

* * *

Μιά ήμέρα, μόλις εΐχε διατάζει έναν καφέ, μέ καιμάκι και μεράκι, ο ταγματάρχης Κολεός.

— Σε θέλω, σήμερα, Ήργύρη, του εΐπε. Θέλω νά κάμω όρε-ξι. "Άρχισαν ένα κανονίδι οί Βούλγαροι, φρίκη !

Κι' αλήθεια. Τί κακό ήταν αυτό! Βροχή σιδήρου και φω-τιάς, πού άρχισε και δέν τελείωνε. Κατακλυσμός θανάτου. Ά-νασκάφηκε ή γή και πετοκόπηκαν τά δέντρα.

Ήκει άπάνω, στο κακό αυτό, οί άνδρες πήρανε τις θέσεις των, περιμένοντας του έχθρου την έπιθεσι και ο ταγματάρχης τή δική του.

Ο Πατσουλής όμως, άδιάφορος για τό κακό, έφερε τον κα-φέ μέ προσχή ιερέως λειτουργού πού φέρνει τ' άγια μυστή-ρια. Με τό άλλο χέρι του κρατούσε του νερού τή στάμνα.

Ο ταγματάρχης, μέσα στον χαλασμό εκείνον και την ανα-στάτσει, βλέποντας τόν Πατσουλή μπροστά του, νά κρατά τή στάμνα του νερού, μέσα στην καταιγίδα του σιδήρου, τή στά-μνα πού μέ τή δροσιά της του έδινε ζωή, του έδινε κουράγιο, πού τον αναζωογονούσε, τον συνέφερε, σηκώθηκε άπάνω και έφώναξε μέ φόβο και θυμό.

— Μωρέ, φύγε από δω, νά μη σπάσουνε... τή στάμνα.

— Άδύνατον, κύρ ταγματάρχα.

— Γιατί άδύνατον, βρέ παλαθέ ;

— Γιατί θά κρωύση ο καφές και θά κοπή και τό καιμάκι !

* * *

Ο Πατσουλής την άλλη μέρα, πέρασε στην άναφορά.

Ήταν ήρωας !

Ήταν θεθαίως ήρωας. Άλλά για νά φανή του καθενός ο ή-ρωισμός, πρέπει νά βρεθή και της δράσεώς του τό πεδίον...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η 6 ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

διακόπτει άμέσως τό ρεύμα. Ήχει εκτελεσθή άρά γε ο κατάδι-κος ; Ποιος ξέρει!...

Ή τετάρτη φάσις.

Μόλις διακοπή τό ρεύμα, οί σφυγμοί του καταδίκου έχουν φτάσει στους 120 στο λεπτό. Ο γιατρός κάνει αυτήν την δια-πίστωση και... περιμένει επί τρία ή τέσσερα λεπτά νά σβύσουν ο-λότελα. Κατόπιν τοποθετεί στο στήθος του καταδίκου τό ση-θοσκόπιο και τόν άκροάται. Οί σφυγμοί του παύουν σιγά-σι-γά νά ακούωνται. Οί σφυγμοί του Θόμψων κράτησαν ολόκληρα πέντε λεπτά της ώρας. Ήπί πέντε λεπτά, ο κατάδικος ζουσε άκόμη, μετά τις τρεις τρομερές ήλεκτρικές εκκενώσεις. Όταν τώρα σβύσουν ολότελα οί σφυγμοί, ο γιατρός κάνει πάλι ένα νόημα στον δήμιο. Ήτσι περνούμε στην πέμπτη φάσι.

Ή πέμπτη φάσις.

Ο δήμιος, πού εΐνε κλεισμένος σ' ένα γυάλινο θάλαμο, πίσω άπό την ήλεκτρική καρέκλα, άνοίγει πάλι τό ρεύμα και τό μαρ-τυρικό σώμα του καταδίκου δέχεται άκόμη μια τελευταία εκ-κένωση. Σ' αυτήν την τελευταία εκκένωση, τό σώμα του Θόμ-ψων τινάχτηκε πάλι προς τά έξω, μέ δύναμι, σαν νά ήθελε νά ξεφύγη άπό τά σιδερένια δεσμά του. Ήπειτα, τό σώμα πέ-φτει πάλι προς τά πίσω και παραμένει άκίνητο. Ο κατάδικος — επί τέλους ! — έχει εκτελεσθή.

Ή έκτη φάσις.

Ο βοηθός του δημίου τότε θγάζει τή δερμάτινη κουκούλα άπό τό πρόσωπο του νεκρού. Ο Θόμψων εΐχε, την στιγμή αυτή, μια τραγική έκφρασι. Ο κρυσταλλοειδής χιτών των ματιών του εΐχε σπάσει και τό στόμα του εΐχε ολότελα παραμόρφωθή...

Οί δεσμοφύλακες τότε λύνουν τά δεσμά και ξαπλώνουν τό πτώμα σ' ένα ξυλοκρέββατο. Το μαρτύριο της ήλεκτρικής κα-ρέκλας έχει τελειώσει!

Ο δημοσιογράφος Τζαΐμς Μπάρτον Λή, ύστερ' άπό όλες τις άνατριχιαστικές άποκαλύψεις του, δέν διστάζει νά χαρακτη-ρίση αυτές τις εκτελέσεις ως πιο άπανθρώπους κι' από τά πιο φριχτά θασανιστήρια του Μεσαίωνα! Κι' άσφαλώς δέν έχει ά-δικα...
ΖΩΡΖ ΜΠΕΡΝΙΕ

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

και τις τιμές, στον πλούτο και την ευτυχία, εΐνε άναγκασμένη νά πουλάη πάλι μενεξέδες της Πάρμας για νά ζήση.

Μά κανείς δέν άναγνωρίζει πειά σ' αυτήν την χαριτωμένη έ-κείνη μικρή άνθοπώλιδα της Ριθιέρας.

Ή πανέμορφη Μισελίνα εΐνε πειά πρόωρα γερασμένη. Ή ά-πώλεια του άγαπημένου της συζύγου την έτσάκισε. Γυρίζει στους δρόμους μέ τά άνθη της στα χέρια, τυλιγμένη μέσα σ' ένα μεγάλο μαύρο σάλι και πουλάει, όπως όταν ήταν κοριτσάκι, μενεξέδες για νά ζήση. Μά δέν εΐνε πειά δροσερή, όπως οί με-νεξέδες πού πουλάει. Μόνον τά μάτια της έχουν πάντα τό ίδιο χρώμα μέ αυτούς. Ξέθωρα, θλιθερά, πονεμένα και πάντα θουρ-κωμένα από τά δάκρυα...

Τώρα τό χέρι πού τά δίνει δέν εΐνε τό λεπτό χεράκι της κο-πέλας, αλλά τό κίτρινο και τό άδύνατο μιας γυναίκας σκληρά χτυπημένης από τή μοΐρα.

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 45)

πάλι τις λωποδυσίες του. Μά ή μανία του νά κάνη τή «Μιστεγ-κέτ» τον πρόδωσε. Ένας αστυνομικός τον άνεγνώρισε, τον συνέ-λαβε και ο «Μιστεγκέτ» στάλθηκε πάλι στα παιδικά κότεργα.

Αυτό όμως τό κατόρθωμά του έδωσε άφορμή στις εφημερί-δες νά γράψουν ένα σωρό λόγια γι' αυτόν και για την μανία του νά μιμηται τή Μιστεγκέτ. Όταν τά διάβασε ή πασίγνωστη βεντέττα θέλησε νά τον γνωρίση τον «Μιστεγκέτ» και πήγε νά τον δη στα κότεργα. Ο «Μιστεγκέτ» τή δέχθηκε μέ σοβαρότη-τα μεγάλου κυρίου. Όταν δέ έφευγε, της δήλωσε:

— Έλπίζω ότι πολυ γρήγορα θα έρθω νά σας χειροκροτήσω.

Και της φίλησε τό χέρι.

Και πράγματι, κράτησε την υπόσχεσί του.

Αυτές ή παιδικές φυλακές αποτελούν ένα άληθινό αίσχος. Στα κότεργα του Μετραύ βρίσκονται σήμερα κλεισμένα δυο χιλιάδες παιδιά. Δυο χιλιάδες άύριανοί εγκληματΐαι!... ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

μιλήση μπροστά στο μικρόφωνο.

— Μαΐη Γουέστ... Βραχνιασμένη... Μαΐη Γουέστ ζητάει συγ-νώμην... φώναξε ο παπαγάλος της.

Κ' ύστερα άρχισε νά λήη στους άκροατάς του... ο,τι του εΐχε μάγει ή κυρία του: φιλοφρονήσεις, θρισιές, όνόματα φίλων και μικρά εύθυμα τραγούδια!... * * *

Τέλος, την πιο παράδοξη μετάδοσι έκανε έδω κ' ένα χρόνο ο Τσαρλι Τσαπλιν κι' όπως ήταν έπόμενο, ξάφνιασε όλη την Ά-μερική. Ο «σπήκερ» του σταθμου άνήγγειλε στους άκροατάς οτι «ένας διάσημος ήθοποιός του κινηματογράφου» θα τους άπήγ-γελλε τον περίφημο μονόλογο του "Άμλετ! Ήπειτα, όταν ο τραγικός αυτός μονόλογος τελείωσε, ο «σπήκερ» εξήγησε στους άκροατάς οτι ο ήθοποιός πού τον άπήγγειλε ήταν ο Τσαρλι Τσαπλιν!...

Περιστό εΐνε τώρα νά σας άναφέρω οτι επί μια ολόκληρη έβδομάδα ή άμερικανικές εφημερίδες μιλούσαν γι' αυτήν την πε-ρίφημη πράγματι «έκπληξι» του Σαρλώ. Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ,

"Η ΜΟΝΜΑΡΙΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ..."

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

ψα τό μυθιστόρημα, άλλ' ήμουν υποχρεωμένος και νά παραδώ-σω στον Βιλύ τό θράδυ, ύστερ' από όχτω ώρες δηλαδή, τά χει-ρόγραφα πού περιμένα!... Ήνωιωθα τό μυαλό μου νά σαλεύη από την άπελπισία... Και, ξαφνικά, μέσα στην άπόγνωση μου ήρθε μια έμπνευσις.

Μεταξύ των χειρογράφων μου, εΐχα και ένα μυθιστόρημα πού το έγραψα σε ήλικία δεκαπέντε έτών και τό όποιο δέν έπρό-κειτο, φυσικά, νά δη ποτέ τό φως της δημοσιότητος. Ήπρόκειτο περι τής δραματικής ζωής μιας μοδιστρούλας, ή όποία, άφου έ-γνώρισε πολλές περιπέτειες, εξεΐλιχθη σε μεγάλη καλλιτέχνηδα, για νά καταντήση στο τέλος, μισότρελλη και φυματική, νά πε-θάνη σ' ένα санаτόριο. Ή υπόθεση αυτη θα μπορούσε βέβαια ν' αποτελέση υλικό για ένα καλό μυθιστόρημα Άλλ' όπως εΐ-χες πραγματευθή τό θέμα αυτό, εΐχε γίνει άνούσια θεματογρα-εία. Και όμως: τό νεανικό αυτό μυθιστόρημά μου, πού τό άν-τέγραφα μέ έλάχιστες διορθώσεις, μέσα σε δυο μερόνυχτα, έ-ξεδόθη μέ τό όνομα του Βιλύ και μέ τον τίτλο: «Μια άίσθη-ματική περιπέτεια».

...Και δέν πιστεύω νά με θεωρήσετε καυχησιολόγο αν σας πω ότι ο «μέγας» κριτικός Ζυλ Λεμαΐτρ, σχολιάζοντας τό μυθ-ιστόρημα αυτό στον σοβαρώτατο παρισινό «Χρόνο» (11 Αυγου-στου 1911) τό έκρινε ως ένα από τά καλύτερα έργα του Βιλύ!...